

dat volk tot Zijn eigendom verkoren; Hij was Koning van Israël. En nu brengt Jerobeam het volk in opstand. Niet meer den Heere navolgen, maar de kalveren dienen. Straks klinkt het uit Jerobeam's mond: Dit zijn uw goden, o Israël, die u uit Egypteland hebben opgebracht.

En zoo klinkt het dan: De zonde van Jerobeam, den zoon van Nebat, die Israël zondigen deed.

Neen, Joahaz kan zich niet vrijpleiten met een heenwijzing op Jerobeam en niemand van al die koningen, die deel hadden aan zijn zonde, kan zich vrijpleiten, maar toch is het waar, dat de zonde van Jerobeam door al die latere zonden in al haar verschrikkelijkheid openbaar wordt. Deze koning zondigde en die koning zondigde, maar de moederzonde van al die zonden werd door Jerobeam begaan en somber klinkt het: En hij deed wat kwaad was in de oogen des Heeren; want hij wandelde de zonden Jerobeams, des zoons Nebats na, die Israël zondigen deed; hij week daarvan niet af.

* * *

Wij kunnen anderen tot zonde verleiden.

De mensch heeft macht, hij kan veel; hij kan door overreding, door dwang soms ook, anderen brengen, waar ze niet zijn willen. Om dat doel te bereiken, maken we dan misbruik van de gaven, door God ons geschonken.

Wij verleiden een ander tot zonde door onze overredingskracht, doordat wij de zonde of het gevolg der zonde als een zeer begeerlijk iets aanprijzen.

Wij kunnen verlokken door onze houding, onze schoonheid, door onze kleeding, door ons geld.

Daar zijn duizend manieren, waarop we anderen tot zonde kunnen brengen, maar steeds doen we wat kwaad is in de oogen des Heeren en steeds valt een deel der schuld, door die anderen gemaakt, op ons schuldig hoofd.

Elke zonde is opstand tegen God en, als wij zelf zondigen, staan wij op tegen den Heere, maar wat dan van ons te zeggen, als wij anderen nu gaan overhalen, óók op te staan?

Laat ons voorzichtig en waakzaam zijn.

Wees steeds een goede vriendin. Laat in al uw spreken en handelen steeds uitkomen: Ik wil den Heere dienen, opdat anderen door u voor Christus gewonnen mogen worden. Breng niemand in verleiding en laat er nooit iemand gevonden worden, die, schreiend heete tranen van berouw, u zal aanklagen met een: Gij hebt mij er toe gebracht. Wees voorzichtig met uw vriendinnen. Gij kent hun zwakke punt niet. Gij weet niet, hoe een los daarheen geworpen woord hen kan brengen in groote verzoeking. Menigmaal is het gebeurd, dat een jong meisje,

verslagen en wanhopig, gezegd heeft: Ik had niet gedacht dat zoo'n schijnbaar onschuldig gezegde mijn vriendin in verzoeking zou brengen.

Veel erger is het evenwel, als daar willens en wetens een poging gedaan wordt, om een ander tot zonde te verleiden. Dan wordt het een Jerobeam-zonde, die *wist*, wat hij deed, maar voortging op zijn zondigen weg, omdat hij dacht, daardoor voordeel te behalen.

O, gij moet dien koning van Israël niet navolgen, als gij bij ervaring hebt geleerd, hoe verschrikkelijk de zonde is.

Wie zichzelf kent als een zondares, wie zijn zonde en schuld heeft beschreit, wie onder den last van zijn overtredingen gebukt gaat, wie al zijn schuld weet uitgedelgd door het bloed van Hem, die onze zonden wilde dragen op het hout, leert voorzichtig wandelen en blijft er in Gods kracht voor bewaard, anderen ten valstrik te worden.

En zie dan in de geschiedenis van Jerobeam, waartoe de zonde brengt.

't Huis van Jerobeam wordt uitgeroeid; slechts één zoon wordt weggenomen voor den dag des kwaads, omdat in Hem iets goeds was voor den Heere.

Maar de zonde blijft. Water noch vuur kan de zonde verdelgen. De zonde is als het onkruid, dat we wel kunnen afplukken, maar dat zijn wortelen zóó diep in de aarde heeft geslagen, dat we 't niet kunnen uitdelgen.

De zonde blijft en is als een plant, die zich uit eigen zaaisel telkens weer herteelt.

Wij weten niet, waar het einde zal zijn, als wij tot zonde verleiden.

't Lijkt soms zoo gering; 't is maar zoo'n kleine zonde; wij meenden het niet zoo slecht; 't ging ons maar om een scherts.

Maar de zonde wortelt in de geslachten en we kunnen mee schuldig staan aan een doodslag, een echtbreuk, gepleegd als wij al lang gestorven zullen zijn.

De zonde van Jerobeam, die Israël zondigen deed, roept ons tot voorzichtigheid.

Ten slotte: als wij verkeerden onder dat volk, waarmee de Heere Zijn verbond heeft opgericht, och, laat ons dan het goede voor dat volk zoeken en niet het kwade.

Israël zondigend, is er droeviger schouwspel? Het *Verbondsvolk* buigend voor de afgoden, is er grooter tegenstelling?

Wie den weg geweten heeft en niet bewandeld, hij zal met dubbele slagen geslagen worden.

Laat ons voor onszelf en voor het volk des Heeren steeds weer deze bede op onze lippen nemen: En leidt ons niet in verzoeking. K.

TANTE ADELHEID

DOOR M. v. O.

8

(Schrijfster van: Hij is onze Vrede.)

Toen glimlachte zij en Heinz glimlachte, maar om haar mond kwamen verraderlijke trekjes, alsof ze moeite had, niet te gaan schreien. Zij vond zich zelf verschrikkelijk dom en kinderachtig, „omdat ze haast begon te huilen,” maar toen ze een blik van Ruth opving, stampte zij met haar voet en toen kwamen ook de tranen.

„Maar Karola!” hoorde ze van verschillende zijden roepen. „Maar lieveling, bedaar toch. Wat mankeert er dan aan,” fluisterde Heinz.

„Wat er aan mankeert? Jullie bent allemaal tegen mij. Alles wat ik doe of zeg is verkeerd. Jij bent anders ook niet zoo en wij konden altijd goed met elkaar overweg, maar toen Ruth er was, was alles wat ik deed dom en slecht en zoo is 't nu weer. Jij hebt toch ook gelachen om het boek, maar nooit zal je me helpen tegen je familie. O, neen, bewaar mij, dan heb ik van alles de schuld.”

Zij wierp haar cigarette op de tafel en stormde de kamer uit. — Heinz ging haar na.

De familie Heinersbach was wel een weinig overgevoelig. Dergelijke onaangename voorvallen zou men een vreemde zeker niet vergeven hebben, maar van een familielid moet men zooiets verdragen, dat hadden de kinderen in hun vier hoeken uitstekend geleerd. Toen de familie bij het avondeten weer samen was, scheen niemand zich iets meer van het gebeurde te herinneren. Vader Heinersbach gebruikte zijn tandenstoker als altijd, maar hij was heel vriendelijk en opmerkzaam voor allen. Heinz vertelde levendig de eene vroolijke geschiedenis na de andere. Karola zat dicht bij Gerda en fluisterde zoo nu en dan met haar, maar overigens was ze stil en ze raakte geen cigarette aan.

Twee dagen daarna reisde Heinz met zijn vrouw af, plotseling, zooals ze ook plotseling gekomen waren; andere gasten kwamen in hun plaats; onder hen was ook Kurt, de vroolijke luitenant. Hij dwaalde door bosch en veld, meestal in gezelschap van Gerda en daardoor werd de ijverzucht van Ruth opgewekt en die uitte zich niet altijd in den aangenamen vorm.

Kleine vreugdverstoorders moeten er nu eenmaal zijn en daarmee moest Gerda zich troosten.

„Men moet zich schudden, zooals Karro doet, als hem het water te nat wordt,” zei ze lachend tot Kurt, maar haar hart had pijn. Ruths stekelige opmerkingen en haar booze blikken lieten zich toch niet zoo gemakkelijk afschudden als waterdruppels

van een harig vel. Gerda had den raad van haar tante gevolgd: zij begon voor Ruth te bidden, maar de profetie: „Pas op, dan veranderen de lastigste menschen,” vervulde zich niet, integendeel, het ging van kwaad tot erger. Zelfs moeder klaagde eens: „Ruth is in een onverdragelijke luim. Zij maakt mij het leven zwaar en ik weet niet wat ik in de huishouding met haar moet aanvangen.”

Kurt, die een uitstekend menschenkenner dacht te zijn, nam na zulke opmerkingen beide zusters met belangstelling waar.

„Weet je, kleintje,” zei hij eens op een avond, toen ze samen recht toe recht aan door 't veld en bosch liepen, „jij en Ruth zijn in den laatsten tijd heelmaal anders geworden.”

„Zoo? En hoe dan? Verklaar je duidelijker”, riep Gerda, vol belangstelling staan blijvend.

„Nou, kom maar, we kunnen rustig verder gaan,” bromde hij, gestreeld door haar belangstelling en hij legde haar hand op zijn arm. „Als je 't dan graag weten wilt, Ruth ontwikkelt zich langzaam maar zeker tot een oude vrijster en jij — laat mij je eens even goed aanzien — jij raakt zoo zachtjesaan in de vromigheid verzeild.”

„O, jongen, dom dat je bent! Hoe kom je er bij? Ik wou dat je 't met die vroomheid aan 't rechte eind had, maar...” zij schudde weifelend haar hoofd.

„Begrijp je, Kurt, die vrome menschen, ik bedoel die het ernstig meenen, zijn toch heel gelukkig.”

„Kan best zijn, hoewel...” nu bleef hij staan en blies een rookwolk uit zijn kort pijpje, „'t moet dan wel een wonderlijk soort van geluk zijn. Ik versta onder geluk iets anders. Maar wij hebben in ons regiment ook zoo iemand. Tot de schrandersten behoort hij ook al niet en je begrijpt, dat hij heel wat heeft uit te staan. Een beste jongen en zijn manschappen gaan voor hem door 't vuur. En daarom gaat het hem in den dienst ook telkens weer goed.”

„Waarom heeft hij dan zooveel te verduren?”

„Ja, dat is de oude geschiedenis. De menschen kunnen 't niet hebben, dat iemand zijn eigen weg gaat. Gerhard speelt niet, hij danst niet, drinkt niet en daarom moet hij gek zijn. Hij deelt ijverig traktaatjes uit en daarom moet hij, behalve gek, ook gevaarlijk voor de gemeenschap zijn.”

„Maar dat is immers heel belangwekkend. Jij brengt hem toch eens een maal mee.”

„Ja, zie je?” lachte Kurt, „had ik niet gelijk, toen ik zei, dat je zoo langzamerhand vroom werd? Alleen de vromen zijn blij, als ze hooren van menschen, die nog vromer zijn.”

„Jij houdt toch veel van... hoe heet hij ook weer?”

„Gerhard van Almenstein.”